

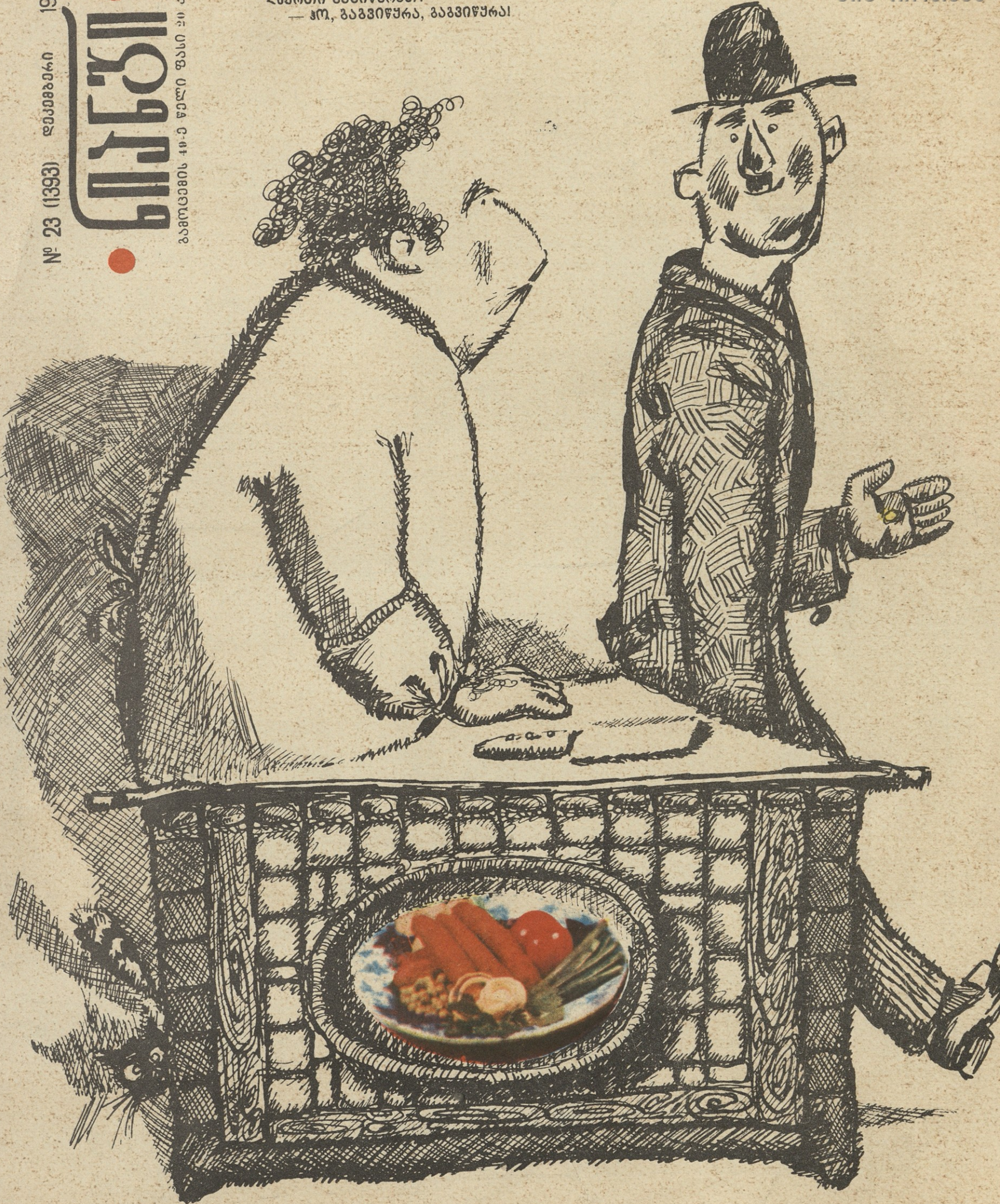
1972

№ 23 (1393) დეკემბერი

საბჭო

გამოცემის 40-ე წელიწადი 20 აბს.

— არასდროს ხურდა არ დაგიბრუნებია და ახლა რა
ღმერთი გაგიწყრათ?
— აო, გაგვიწყრა, გაგვიწყრა!

დრეხური სასადილო

ნ.ბ. ბ. ლომიძისა

„დრეხური სასადილო“.

„მომხიარული“

ნარკომანიის წინააღმდეგ ხანდახან იმდენს ვკამათობთ და ვწერთ, რომ მერყევე ელემენტებს ზოგჯერ ბრმა ცნობისმოყვარეობა ძლევთ. ან სხვა ვთქვათ: საქმეში ჩაუხედავ ადამიანებს ათასი ეჭვი უღრღნის გულს. ერთხელ მე თვითონ შევესწარი ასეთ ამბავს:

— გოგი! ჩვენი ბიჭი რაღაც თავბრუდასხმული დაბორილობს, დაუძახე, ელაპარაკე! ბოლოს და ბოლოს, მამა ხარ! — უთხრა ცოლმა ქმარს.

— რეზო, ბიჭო, ახლავე აქ მოდი!.. მე ხომ ვარ, შვილო, შენი მამა?

— მა, რა!

— ჰოდა, შვილმა მამას არაფერი არ უნდა დაუმალოს, მამა შვილის მესაიდუმლეა, თუ შვილი მამას რამეს დაუმალავს... ცხენის წინ მარბენალ კვიცს ან მგელი შესჭამს, ან ტურა, ან... მახლას, როგორც არის!... ან არა და ხომ გაგიგონია „ბლუნდი სინ“ — გზააბნეული შვილი! კარგი მამა კარგ შვილს „ლუბოი“ ვარიანტში გამოიყვანს, სწორ გზაზე დააყენებს...

— რა იყო, მამილო, რა გაწუხებებს?

— მე, ამ ბოლო დროს, გატყობ რაღაც დაქანცულობას, ხან უაზროდ იყურები, ჩაიკეტები ოთახში და წრეგადასული შეძახილებით მე და დედაშენს გვიხეთქავ გულებს, გამოხვალ ოთახიდან და სახეზე გატყვია უაზრო ღიმილი, მე და დედაშენი, შვილო, ყველაფერში დაგეხმარებით... ოღონდ გვითხარი, რატომ ხარ ასე?.. რამე ისეთი... მორფი ხომ არ?..

— მორფი?! შენ რა იცი?

— მა, რის მამა ვარ, შვილო, თუ ღვიძლი შვილის ამბავს ვერ მივხვდები?! მაშ ეგ გიკარგავს მოსვენებას, ბიჭო?!

— ვერ დაგიმალავ, მორფის თაყვანისმცემელი ვარ, ყველაზე ხალღია...

— რაო?! მე მამაშენისთვის ხველების დროს კოლეინიც არ მიმიცია, შენ კი მორფს შეეჩვიე?! ჩემი ხელით დაგკლავ! — შეიცხადა დედამ და პურის საჭრელ დანას დასტაცა ხელი.

— რას მერჩით, თქვენ თუ ალიოხინის ან სტეინიცის ან სხვისი თაყვანისმცემელი ხართ, მე მორფი მომწონს! — განწირული ხმით იბღავლა რეზომ.

— ბოდავს!..—დაასკვნა დედამ. მამამ კი, თუმცა მიხვდა ყველაფერს, მაგრამ, იხტიბარი არ გაიტეხა და კვლავ დამრიგებლური ტონით დააბოლოვა:

— შვილო, შეეშვი მორფს, ნახევარმა ხალხმა არც კი იცის, ვინ იყო მორფი. მორფი მაინც მორფია! რად გვინდა ახლა ჩვენს შვილს ვილაცამ მორფინისტი დაუძახოს?!

აკთანდილ ადვიზილი

წიგნების რეკლამა

რა ჰქვია ამ ხალხს?

ჭრელი გველივით კანს რომ იცვლიან და თავმომწონედ რომ სისინებენ, გათქმევენებენ, რაც განგიცდია და მერე შენზე რომ იცინებენ, რა ჰქვია ამ ხალხს?

სხვის მამიერ

სხვის დაწერილ სტატიებით, მიკვირს, თავი რომ მოგაქვს? ყველამ იცის, ვინც დაწერა, შენ რად იღებ ჰონორარს?

ვინ არის იგი?

მუშტიკრით გააქვს ლელო, ეშინია ყველას მისი. მე შენ გეტყვი, შეაწუხებს ან სირცხვილი, ან სინდისი!

მუხეხელი კაცუნა

როგორც იქნა, მიადწია სკამს, სხვასაც აკმევს და თვითონაც ჭამს. თავს გავიდა, ვინ მიბედავს ახლოს, წყნეთშიაც და თბილისშიაც სახლობს. სოფელშიაც აიშენა ოდა, ფული რომ აქვს, უნდა ხარჯოს, ჰოდა, შეილსაც ცალკე ბინა შეუქმინა, ნუთუ ამ კაცს ღამე ტპილად ძინავს?!

ნიკოლოზ ჩაჩავა

ნახნობი გელოღიანი

* * *

ორაგული ვიყავი, მსხვერპლი გავხდი ორგულის... ცოცხალი ვარ, ცოცხალი, დინამიტით მოკლული!

* * *

არ მიბოვნია, მომიპარავს, რაღა ჩემია? — ერთი წელი უკვე ვზივარ, რვა დამრჩენია! გვეითხებით, სწორი არის განაჩენია?

* * *

ღამით, ტაქსის-გარაჟისკენ მიმავალი მძღოლო, ბავშვიანმა ქალმა თუკი შინ წაყვანა გთხოვოს, შენ უზრდელად უპასუხე, არ გაუღო კარი, მაგრამ ძალით თუ გააღო, მაშინ ხელი ჰკარი!

ჩემისთანა ქულებდინა და ფეხილბლიანი კაცი მეორე არ დაიარება დუნიაზე. ჯერ მარტო ის რად ღირს, რომ ადამიანად მოვევლინე ქვეყანას. მართლაცადა, არაფრად რომ არ ვაგდებთ ადამიანები ადამიანობას... ჰაუ! რამხელა იღბალი მქონია. თორემ... ღორად რომ ვაგჩენილიყავი ან ვირად, მაიმუნად ან გველად, თუთიყუშად ან მელაკულად, ბატად ან ბაღინჯოდ... ღორი ხომ მთელი სიცოცხლე ხარბი და გაუმადლარი უნდა ვყოფილიყავი, ვირს უნდა მეყოფინა, მაიმუნს — მემამიუნა, გველს — მესისინა, მელაკულას — მემლიქვენლა, ბატს — მებატისტივინა და, ბოლოს, ვილაცა ბაღინჯოსავით გამსრეს-და, როგორც პარაზიტს... კიდეც კარგი, კ-ი-დ-ე-ე-კ-არ-გ-ი! მა-მავე, ზეციერო! დედავ, მიწიერო! რომ იცოდეთ, რა მადლიერი ვარ თქვენი! თანაც ყველაფერი ხომ თქვენს მიერ ნაგულისხმე-ვი ნორმის მიხედვით შემხვდა და რაც შემხვდა, ყველა თავ-თავიანთ ადგილებზე მორგებული და მოზომილი გამოდგა: ორი ფეხი და — ორივე ერთი სიგრძის, ორი ხელი და — თითოეულზე ხუთ-ხუთი თითი, ერთი თავი და — ისიც ცარიელი ტვინი... პირის გემო და ჭამის მადა ხომ სხვაზე ნაკლები არ მომმადლებია. ყველაფერმა ამან ჩემში ჩემისეული ფრესკა ჩაასურათხატა.

ქულებდინა და ფეხილბლიანი როგორ არა ვარ, როცა ნახე-ვარი საუკუნე ისე განვვლე, რომ (ტფუ! ტფუ!) ერთხელაც არ მოვყოლილვარ ავარიში. მერედა როდის! ამ ტექნიკურ პროგ-რესზე შეშლილობის ხანაში, როცა გზებსა და გზაჯვარედინებ-ზე, საკუთარი მანქანებით ქროლვისას, ვინ ვის ასკდება და ვი-სი ცოლი ვის ქმართან ერთად რომელ სრამში ცვივა, ექსპერტ-საც რომ ვერ დაუდგენია. რასაც მე მივიღინებებში დავფერევი, ხან ავტობუსით, ხან მატარებლით, ხან თვითმფრინავით და არც ის თვითმფრინავი არასოდეს ჩამოვარდნილა, რომლითაც მიფ-რენია, არც ის მატარებელი გადმოვარდნილა ლიანდაგიდან, რომლითაც მიმგზავრია და არც იმ ავტობუსს, რომელშიაც ვმჯდარვარ, დაჯახებია ქელეხიდან მომავალი, გალუშლი მძღო-ლის ჭირისუფლებით გაჭიკნული მანქანა.

რა დაავადებები არ გამოქვეყნეს ახლა სამეცნიერო-კვლევით-მა ინსტიტუტებმა, ნაწვიმარზე მომრავლებული სოკოებივით რომ წამოყვეს თავები: ეს ღვიძლის გადაგვარებაო, ეს სისხლის გათეთრებაო, ის ინფარქტით მოკვდაო საყვარლის საწოლში. ის გაჭრეს და ისევ დახურესო (როცა ვერაფერს გაიგებენ და

უვიცობის დასაფარავად კიბოს მოიგონებენ ხოლმე, აქი დეზინტერიასაც იმიტომ გადაფურჩი შარშან თუ შარშანწინ, რომ ღმერთი მწყალობს, თორემ, მარტო ხელის ბანვა და გარეცხილი ხილის ყლაპვა რას მიშველიდა?

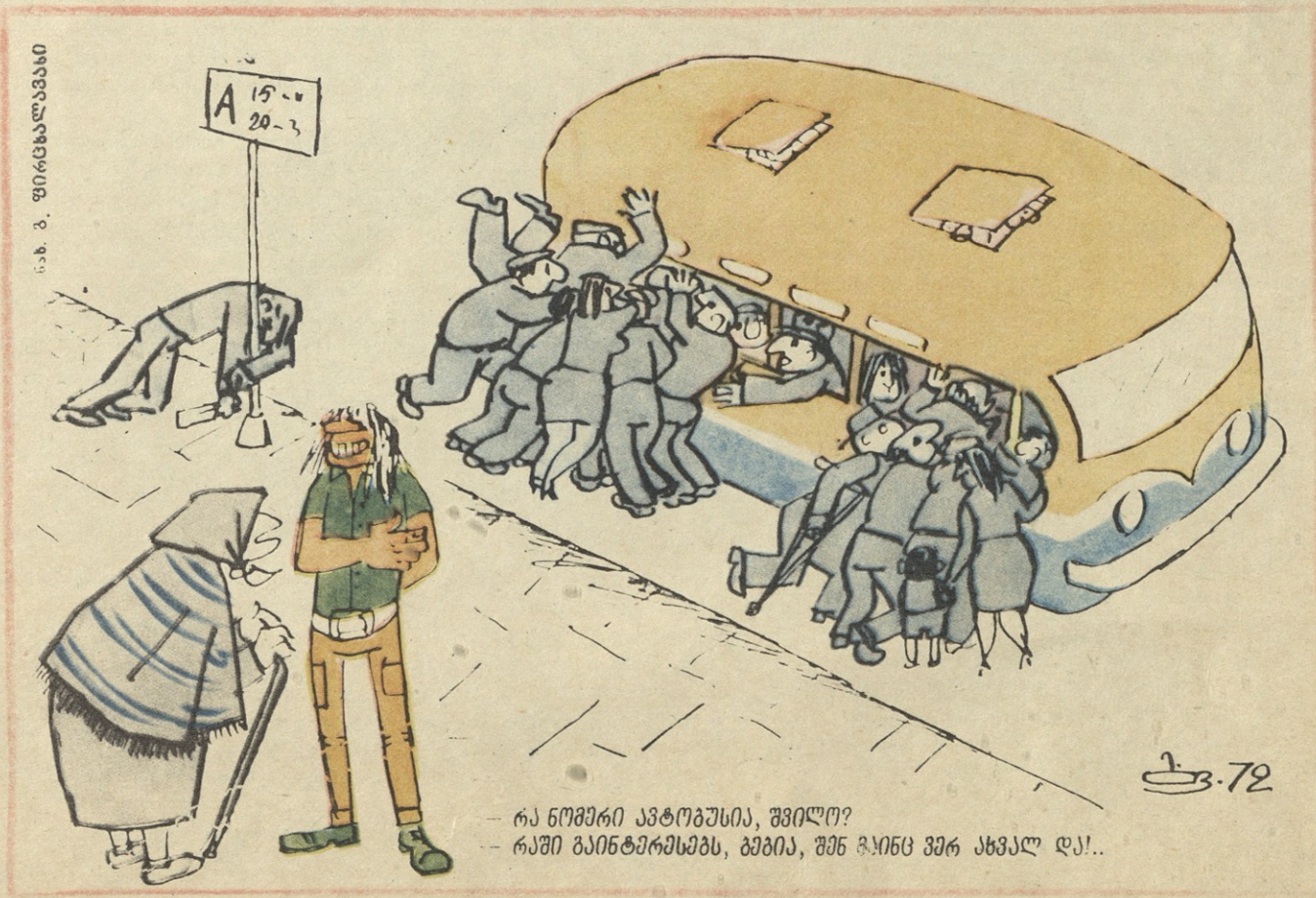
არც პირად ცხოვრებაში ვარ მთლად დაჩაგრული: მთელ მსოფლიოში ყველგან საოჯახო კანონის მატრიარქალური ხა-სიათისდა მიუხედავად, ოთხი ცოლის გამოცვლა მაინც მოვა-ხერხე. პირველი ცოლი, პირველივე ღამის შემდეგ, თავის მშობლებს თითქმის ხელუხლებელი დავუბრუნე და იმათაც ხმა არ ამოუღიათ. ცხადია, იცოდნენ თავიანთი თავგზაბნეული შვილის ამბავი. მეორე ცოლი თავის პირველ ქმარს შეურიგდა და მე ხმას რატომ ამოვიღებდი? მესამე ცოლი, მოყვანამდე ან-გელოზად რომ მესახებოდა და მოყვანის დღიდანვე ალქაჯად გამომეცხადა, სხვას შევაჩეჩე და მეოთხეს, როგორც კი შევა-ტყვე, რომ ოჯახური იდილიისათვის არ იყო შობილი (იგი უფ-რო კაცივით მშონელი და შემომტანი ვაჟაკური ქალი იყო), ისე ხელად, მშვიდობიანად და ტკბილად გავეყარე, რომ გაუ-ლახავიც გადაფურჩი და ბევრს შურიანი თვალეზიც დავთხარე, რომ თავიდან მოსაცილებელი ჭირი თავის დროზე და უერთი-ვაივიზოდ მოვიშორე.

ისიც ხომ ჩემი პერსონალური იღბალია, რომ სამსახურიც ისეთი მაქვს და თანამდებობაც, რომ არც მოსაპარია რამე და არც ქრთამის ასაღები, თორემ ხალხნი ვართ, მეც სული წამ-ლევადა, ხელი წამცდებოდა და, სიხარბის გამო, ვინ იცის ახლა, იმის ნაცვლად, რომ ქუჩებში ასე დალხენილად და უღარდელად დავდივარ-დავიარები, ვირის აბანოში ვყოფილიყავი გამწესე-ბული.

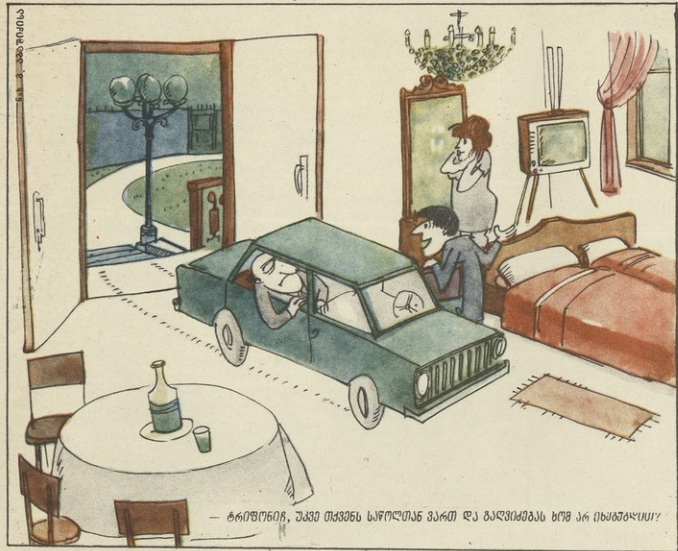
კიდეც ჩემი ბედი, რომ ავია თუ კარგი, მაიმისეული სახლ-ო მაინც დამარჩა, თორემ მე რომ ახლა ბინა მქონოდა მისაღები, სულ ცოტა, ტვინში სისხლის ჩაქცევა მაინც მომივიდოდა. ჯერ ერთი, ბინას ისე, ტყუილად, მარტო ჩემი სანდომიანი ღვიძლის ხათრით ვინ მომცემდა და კიდევაც რომ მოეცათ, იმის გადაკე-თებას ისე, რომ შიგ იცხოვრებოდეს, მე საღ შევძლებდი!

მოკლედ, ასეა თუ ისე, ბედუკეთური არ გამოვდექი. მე, ჩემდათავად, ჩემი ბედის ძალიანაც კმაყოფილი ვარ და დიდი ბოდიში იმასთან, ვისაც თავი ჩემზე მეტად ბედილბლიან კაცად მოაქვს.

მირიან ლუშავა

— რა ნომერი ავტობუსია, შვილო?
— რაში გაინტერესებს, გებია, შენ გაინს ვერ ახვალ და!..

— ტრიუნიანი, უკვე თქვენს საწოლს ვართ და მალევემას ხმს არ სხამავთაყ!

კ ა ნ ი ა

სსიკფლ (ი-სამეურნეო ინსტიტუტს რომ ვამთავრებ, სწორედ დილობის დაცვის უზაღდს, დილაბარის აღორძალ ტულებში, წესწარწეტილი გაღაფვილი ლიფტის, მაგარმ წმუდებრას ახადებულმა ხმამ სუკ ახამოდ ვაიქრიალა ყურში, რომ თვალებში გამიბრწყინდა, დატეხილ და ინტერესად დაუღაფრე გამიბრწყინდა, სადამის, ამა და ამ ბატი, დიდი თელის ქვეშ, დაეკოლდები მოხვავ? — მეკითხებოდა წყრიალი ხმა.

— მოვალ, მოვალ, აბა, ჩანს გემაქ? — წამოვიძახე გახარებულმა და ლიფტისად წამოვიტე. მერე მთელი დღი აღფრთოვანებული ველოდი, როდის გაიჩინებოდა ჩემი ვარკვლავი.

კარგა ხნის ლიბინის შემდეგ, რაც მაგრა ჩამობნელდა და მეც მუხლებში წყალი ჩამდგა, ცურბოლდინი უკვირებოდა ამორჩეული ადგილის სისურბობი.

გარკვევით მახსოვდა, რომ დიდი დიდი თელის ქვეშ დაძობდა. „გიჟთი თელას ეს მსხვილი ხე, რომლის ძირზეც მიუხუდებელი ველი მე იმ ლამაზს? — ფიქრობდით ჩემთვის. მერე სხვა ხესთან გადაინაცვლე. ერთი საათი იქვე ველოდი და რაჟი არავინ არ მოპაკითხა, თვითონ დაეუწყებოდა მტანს. ვერ ერთხან მივედი, სკანებ რომ იქცა, წინ გადურბა გამორბევი. ზედაც არ შემიძნელდა. ვიცი, ბელო და, მთელხმა, ვერ მიცემს-თვითი, ხმაველიც ჩემი გვირა და სახლი ვიცი და ღრმად ამოვიბრევი. — ნებდა სარ არის ის ვოვინა, ვინც დაძობდა ამოვიბრევი, — დავაყოლე. გიგინამ გაცივებით შემთავალოვრა, უკვე ფხვრე წამოხტა და შორის, სხვა სკანებ გადაინაცვლა. ამკაო იყო, რომ ცვლებილი. ამიბოძაც მამინევი მეთრის მივაკითხე, შორის რომ მოჩანდა. ის კილდე ბიჭი აღმოჩნდა. მამინ სხვა ხსენებ ვაძიებე. იქ წყარლები იდგნენ, ერთმანეთს მჭიდროდ გადაუღობინი. მერე ყველაზე დიდ ხეს მივაფიქვე, ტრტაც მიბეებენ და სინათლებზე გა-

მოვიტანე, ხელში სათელთად ვატრიალებდი და ინტერესით ვაკვირდებოდი, მაგრამ ხედი ხომ არ ეწყობა რა ვიცი, თუა იყო?

გული გამიტყდა, რა უნდა მექნა? ვისთვის მეკითხა, თუა რა იყო? აქეთ ვიბრძობე, იქით ვიბრძობე, გული ამოვიტყდა, მაგრამ არ უნდა, ვერავინ ვახსენებ, ისევე იმ ძველ დიდ ხეს დაეუბრძობინი, მეკრბე ბელ-ბელ დაეყრილედ და ბედს მივეცე.

— იმ კაო ქალის ის მონე ვიძევა, სადამო რომელი საათი იყვება და რომელი მაგარბედა? — ამოვიბრე გულდაეწვეტილი. ბაბიშ არავინ აღარ ჩანდა, უკანაყვეტილი წველი უკვე ველოდი და სახლისკენ გზას გაეყვავ. მე კი ვიცივე და გვიღობ...

ბაღის მომწოდებლა მოხეტყმა ცაცხა ჩაიარა ჩემს გვერდით. იქნებ ამ მოხეტყმა ცილდეს, თუა რა არის. აბიბინი ვაჩი ნამდვილად ვეცოდინება! — გავიფიქრე და გაზავრბოვი გამოეკვლივე.

— ბიბი, ეს რა ხის ტრტია, მოთხარი, თუ კაცისია? — გამოეფიქრე ყელი მოხეტყმა.

— ამ გვერდში, მგლობო, ჩრა იყო, რამ შეგაბრება? — დაინტერესდა მოხეტყი და გამოიბრძოდა, თუ რა მიქრია. მეც მივეუბრე. ბიჭვი იციხა, მერე ერთ მომცრო ხესთან მიმიყვება და მიბრბა:

— აი, შვილი, თუა რა არის! ყველაზე დიდი თელის ხეც ეს გახლავს ამ ბაღში. აქ რომ მახსოვლიო ის შენი გულისსწორი, აუტოლებოდა დაიბინებდა, რადან, შენ რომ ვერბეის ქვეშ მოდებ, ის ხე აქედან გარავადაც მოჩანს და შენი სახის გარკვევაც არ გაეუბრებოდლა. სადამო, კიო ხანია, ვედავლიდა. სუბამი კი არა, ამოა დილა: უკვე კარგედ საათი სუბამი. წაიცი, შვილი, შინ და სხვა დონის არც მომიყვებ! — მიბრბა მოხეტყმა და თვალტრებოდა გამოსტყრბა.

წავედი, მაგრამ ფიქვით. აბა, ტრანსპორტს ხლა ვიშორილი ისე გვიან თუ აღერი, არც ვიცი!

უზენაი სახლთბინიშვილი

ივრუნეშვილი ახორციენს

ჩვენებში მგზავრბაზე ბევრი რამ თქვალა და დამერბილა და ერთ პატარა ამხვას მეც ვამბობთ: ავტოსადგომი იმ დღესაც ჩვეულებრივ მიმობრდებენ ხელმარბიანი მგზავრბები და თავიანთი ავტობუსებს დაეებრდენ. მე ჩემი ავტობუსი მივეუბრე. შოფერი — ნავერბანი, ჩანს, მტრული ანაღვალად კარგები იდგან მგზავრბის მიღებებს უზინჯავა, საითიდად უმუხვად მიიბინდა და აღდგომდაც თვითონ ბოთინებდა.

ბილითანი მგზავრბები დავლაგედილი... უბილითი მგზავრბები — სადა ჭაბუკები, ჭაბუკი გრებები იღლებოდა ამბორილი, მშველად წამყვლი ტრბორბობა და ზედაკალათიანი დღე-კაცები კარბათბას მიგრბოდენ.

— თუა ვინ მივიტარი, პირდაპირი მგზავრბი ვარ, შემეიფი! — ეუბნებდა ერთი.

— მე გრკანანამდ მივიტარი, არ დამტრბოვ კაცი! — აფრთხილებს შოფერი.

თბილისურადმდე გაეკავლე, თუა რა იყო? ჩვეულებრივად ვარბდილი — ემდარბა მაგისთან ხსირი მანდილობანი და ჯრბით წინ მივერბე.

— ცრტაც მიითბინელი ერთი ბილეთიანი მაგიალი და სანამ ის არ მოვა, ვერ შევიბინო — გაფრთხილა შოფერმა და ხელით ანიხა, უკან მიიღებოდა.

მგზავრბები უსტიკედ დამორბილდებოდა. შოფელი ერთხან სოფლის „ბტლინი ბიჭმა“ გამოიღობ თავი:

— მაგერ სახლს რომ ერთი კაციც გულისხმივად აღმიბნებ, კანინია? აა,

კანინია? — ედავება შოფერის და ჩვენზე უთბითეს, — ჩვენიო უნდა კბილი მოსტრას, მაგრამ შოფერის, გტობა, ამითაბები ბებრი შეეფერია და ბიჭის პაკიბეზეც იტრისლდნა ურადღებას არ აქცევს.

იყო ერთხან შემდეგ რისიფერი ლაბანანი გამორბეული სქელი, შუახნის ნაპატები კალი ხვევით ამბობილდა კბიქვად და წინა ბრბები შეუთვალდებოდა. შოფერის ბილითი გულისხმა და სულ ბოლი რიგზე, კარბებში მიუთბია, კანდა ტრბები უკმაყოფილოდ დაბრბია, რას ბრბებზე მსსლდებენ სურბით დაბსედა, გაკრბებები გაგრბა ნებებზე და კუბხებში თბინად მიუტყლი ჩაეღობ.

ახლა კი უბილითობსაც ემეფელათ. შოფერმა გზა მისკა და იმასაც დასარწურებლად მიმეუბრეო ხსირბოთი იბრბებს. თუაკი ისინი ბრბებო ჩვენზე მტრბი იყვნენ, მაგრამ „ბოლი“ მაგის აბობრბება ყველანი ხელს მოგერბა ეს არ ეკავებარა — გზახლდა კილდე დაბსევა სახლი და აბტბობს ისე გაეღობ, რომ სურბევა გაგვიბრება. სკანებზეა ჩაველილი ხანბი ზედ დამომგაწვად და ზოგმა, უფრო სისავალით მოეყარბდა, ხელმარბეც მხრბეზე ჩამოეკვლიო, მაგრამ წინედ და საეველური არავინ დავაფიქვბა. აბა რა უღუღება გვერბდა? წყარა ახელი და, წყარა კი, მოგზებენება, ისეთი თვითრბილი რამ არის, რომ ჩვენზევა უბრი მგზავრბები კი არა, ზოგჯერ თვით უსტიყავსა ხელისფრბი უსტიყველ ემორბილებნას.

რაც თბილისი გამორბეული და გამორბეული, საევე უფრო გატრბდა და — მანქანამ, სიჩქარესთან ერთად, რვეყნა და ზოყურესაც უმტკა. ჩემს წინ მყბის ხსირი კაცს ტრბები ქელი იმდნჯერ მივაღებინეს, რომ დამბურაველია გაბედა და მუხლებზე ჩამობიდა. შოფერს, უფრო ხსირისა და უფრო კალთა ჩანამბის თავე.

ეს უკვე მიტბინებოდა იყო, და კონენი ჩაეკვილნა ნაპატებმა ქალხად წყინად თბინი უკმაყოფილოდ რომ ვერაფერი კანბინდა, ახლა დრო იმეღობა და კალათის პატრონი, მაგისას დღეებანი დაბსედა. დღეებანი არ უკმახუნ. ნაპატები კალი ანამ უფრო გაეწყრბადა, რას ავტობუსილი განბარბობდა. ბილითისარევი აბტრბები იყო, შოფერმა და სკანო ავტობუსისკებრბები გასაწყრბა.

— შოფერის ბრბილა, დამს! დააჩენის სახლი, ჩამოდეგინას საბითობი და მგზავრბებს ამბო გულისხმივად აღობრბებს. მივიტარი გავლის ბრობი არც ადგენი და წყარა! — აი, უკმა მგარამ ხალტურა რომ უნათა, ჩემი აბი თვითონ ვახებენ ამბოლებენ და სახლმეფივი კარბებს კი ამბოლებენ ამ გზაზე სულ ეს ამბოვად და მიევირს, რას აკვირბენ ინსტიტრბები!

— ინსტიტრბები, ბრბებ! მე გეგვეტე, შოფერებაც ძვალ-ბრბილა აღბნება მათი მინიბი, — ჩაიბრბოდა წინა ბრბებში, — ინსტიტრბები და შოფერები ერთმანეთს უბრბენი უღანბენ, ხელი ხელს აჭედი ჩაჭედული და თავიანთი ლულივ ბოლომდე გაეკვი. ბეჭერე რომ ილაბარაკო, ვერაფერს გახვებენ!

ამ დაუღებრბა, ყველბოლა პაკისხას, ნაპატები ტრბს მალევე ცეცხლს მიუბრუნე, — ბრბებ! ვერა, ვერა, ყანა ჩინათ არის დაბურბო? იციკლა ხამამალა და რისბები გაბედა წინა ბრბები, — შერ, თუ ამბობ, რომ არც პატრონი უკმახუნად ამბო კანბი!

ჩაილაპარაკა იმევე ხმამ გულბრბოდ და ზედი ყბინი ბითბითი მიყალიო. — ხელს დონს არ ვიცი! — იმ დღეს კი ნამდვილად ამ იყო. ბითბინს ყოველ მოსახვევას და გუჯავრბდნენ იდგნენ სკანო ინსტიტრბები, სახლთაფრბები ინსტიტრბებიც ბებრბი გვეგვიბოდენ, ჩვენც იმ ვიყავითი და ამ მგზავრბებში პაკისბინებელი ბრბებიც ვერბო. ერთი პატრბიო, ყველბინი ვერბო, მაგრამ პატრბიო და ვანბითბი მათს არავინ ჩანდა, — ერთი კაციის თვაგასულ სურვილი ყველბი უსტიყველ ვიხსილბი და ვუბრბილებოდათ ამას თვითონ შოფერი კარბად გრბინობდა და ჩვენს გასაჭირს აბრბენი არ ადგებდა. რაც თავი და მიავარი იყო, ის სრულბრბობდა — მგზავრბი ფულს იბიბებდა. დანარბინი კი ყველბი უსტიყლი იყო მითბის. საევე ხელმარბევე აბრბიალდებდა, მანქანას ხან ერთ მხარის ჩამოღუნებობდა, ხან — მეორე მხარის, მანქანის რვევას თვითონაც ტბის აყოლებდა, ხელს იღობინდა და მარჯვებელ და მარცხებელ ირველიდა.

სალხან მეთბლბური

ბაბა

საქმეუბანი. — სიღის-ნახუსს რომ ზედმეტად თელს და სკინელს რომ ზედმეტ ფასებში ყბიბი.

ბაბის ბრბისხვები — მბლობისთვის არავფის მბრბენლო.

ბა და ზღაზღაზა — ხელოვნის ქელი და ქალბანი.

ბნდბნბი — კიო სკინელი.

ბნ — ზოგჯერ კბილები რომ უნდა დაატრბი.

ბნბნი — წყარულბებულის ჩასკატი.

ბმბბნი — კვლდეს რომ უნდა შეყარბი.

ბმბბბი — ხსის საეჭიბი რომ არ უნდა ჩაკიო.

ბმბბბბი — მთვრეც რომ მამდარბი ჭვინია.

ბმბ — ბეღის მონახვერე.

ბმბბბი — კულის გასადგბი.

ბმბბბ — ფხვების დასადგმელი ადგილი.

ბმბბ — ხელისხულის ქეკილის გამომწვევი ბიხები.

ბმბბბი — ხსიხის დასკატილი ბრბებო.

ბმბბბ — ზოგჯერის რომ გასაძრბობი აქცს.

ბმბბბ — ნაყრის მოყარბელი ბრბებანი.

ბმბბ — თბვის მოყარბელს რომ თვითონვე წყარლებს.

ბმბბ — რომ არ უნდა ამბო.

ბ. ბ.

— რა გვამი დასკატივ? — ჩაბი ვხვები!

ხ.ა. ლ.ლოლუბანი

— ის მაინც გვითხარის, სად ცხოვრობ, სახლში მიგიყვანას!
— კონიაკის დასახლებაში!

„ნიანგის“ ავიაზა

ნიანგის სახელობის ტრადიციის თეატრი კომბინატორებს, მომხმარებლებს, სტუმრებს, მეპროდუცერებს, ცილისმწამლებს, ანონიმური წერილების ავტორებს, სპექულანტებს, მუქთახორებს, ხულიგნებს უფასოდ უჩვენებს შემდეგ წარმოდგენებს:

„ფილ დაბნელება“.
„სურკაის ტიხა“.
„დასაწყისი და სასასი“.
„რამ ბინახავს. პედაგოგის“.

რწყილი და **კიანჭველა** დაძმობილდნენ და გზას გაუდგნენ. **კიანჭველა** ამბავი, მაგრამ მეგობრის ხათრით მაინც ისკუბა. ისკუბა და შიგ შუა მდინარეზე ჩაყურყურელავდა. წაიღო მდინარეზე **კიანჭველა**, **აბაჯი**, **აბაჯი** და ერთ ბალანს გამოსდო. აცოცდა ბალანზე **კიანჭველა** და მეგობარს გასძახა, მიშველეო.

რწყილი ახტა, დახტა და პირდაპირ ღორისაკენ გაემართა ჯაგრის გამოსართმევად.

ღორი გორაკზე ება, მუხის ქვეშ. გორაკამდე კი, **რწყილის** გზაზე, დიდი შენობა იდგა და ზედ ეწერა: **„ტრესტი ზღვია-ზღვია“**. აქეთ შენობები იყო, იქით — შენობები, ჩინში მოექცა **რწყილი** და ღორთან მისვლის ერთადერთი საშუალება **ტრესტის** შენობაზე გადახტომა იყო.

რწყილი ახტა, დახტა და **ტრესტის** კომენდანტთან მივიდა: **კიანჭველას** უპირისუ, უთხრა.

ღმერთო, მომკალიო! — შეიცხადა კომენდანტმა.

ტრესტზე გადახტომის უფლება მომეციო.

მაგას როგორ დაგიშლი, მაგრამ მნეს მაინცა ვეითხოთო.

რწყილი ახტა, დახტა და მნესთან მივიდა: **კიანჭველა** იხრჩობაო.

დამკალით ვილაცამო! — შეიცხადა მნემ.

ტრესტზე გადახტომის უფლება მომეციო.

მაგას როგორ დაგიშლი, მაგრამ განყოფილების გამგეს მაინცა ჰკითხოო.

რწყილი ახტა, დახტა და განყოფილების გამგესთან მივიდა: **კიანჭველა** იღუპებაო.

დამხარჩეთ ვილაცამო! — შეიცხადა განყოფილების გამგემ და ლოყაზე იტკიცა ზელი.

ტრესტზე გადახტომის უფლება მომეციო.

კიანჭველას ისეთი ხათრი მაქვს, მაგას როგორ დაგიშლი, მაგრამ აჯობებს მმართველის მოადგილეს შეეკითხოო.

რწყილი ახტა, დახტა და მოადგილესთან მივიდა: **კიანჭველის** სიცოცხლე ბეწვზე ჰკიდიაო.

არ გამაგიყოო! — შეიცხადა მოადგილემ და ვალერიანის წვეთები დაისხა.

ტრესტზე გადახტომის უფლება მომეციო.

მაგას როგორ დაგიშლი, მაგრამ მმართველს მაინც შეგვეკითხოთო.

რწყილი ახტა, დახტა და მმართველს კაბინეტის კართან გაჩნდა.

დღეს ორშაბათია, მმართველს მიღება პარასკეობით აქვსო, — მოახსენა მდივანმა.

რწყილი არც ამბარა, არც დამბარა, იქვე ჩამოჯდა სკამზე და მმართველს პარასკევამდე უტყდა.

კიანჭველა შეიძლება ცოცხალი აღარც არისო, — მოახსენა მმართველს **რწყილმა** პარასკევ სადამოს.

მმართველმა შუბლზე ზელი იტკიცა და დაიძახა: უბედური **კიანჭველა**, გასანთლული თოკი მოშოვეთ სადმეო!

გასანთლული თოკის შოვნა რომ შემძლებოდა, შენთან აღარ მოვიდოდიო.

მაშ, რა გინდაო.

ტრესტის შენობაზე გადახტომის უფლება მომეციო.

მაგაზე უარს როგორ გეტყვი, მაგრამ ეგ კომენდანტის საქმეა, იმასთან მიდიო.

რწყილი ახტა, დახტა, „ზღვია-ზღვიას“ **ტრესტელს** ერთი მამაპაპურად მოაკურთხა და **ტრესტის** შენობას ჩიტივით დადაფრინდა. მეგრე ღორთან მიიბრინა და მოახსენა: ღორო, მომეც ჯაგარიო, დაგვრებს თოკს და ბაწარსაო, ჩაუფრებ და ამოვიყვან ჩემ ძმა **კიანჭველას**აო.

მაგაზე უარს როგორ გეტყვი, ძმობილო, მაგრამ როგორც კი შენს სასწრაფო საქმეს მორჩე, ჩამოუარე აღამიანებს და უთხარო, მე ნუ მპარალებენ თავიანთ უხამსობას. როგორც უნდათ, ისე მკლავენ, მწვავენ, მხარშავენ, მჭამენ და ჩემს დღეში კაბიკი ქრთამი არავისთვის მომითხოვიაო, — მიუგო ღორმა **რწყილს**, ბლუჯა-ბლუჯა გაიგლიჯა ჯაგარი და მიართვა.

რწყილმა წაიღო ჯაგარი, დაგრიხა თოკი, ბაწარი, მიადგა მდინარის ნაპირს და აას ხედავს: **კიანჭველას** თქვენი და ჩემი ჰიკრი წაუღია.

რწყილი ახტა, დახტა და რაკი **კიანჭველამ** ჩემი ჰიკრი წაიღო, მე მომადგა: ხომ ხედავ, როგორ უსულგულოდ დაიღუპა ჩემი **კიანჭველა**, დაწერე ფელეტონიო. დაწერე ფელეტონი, დავარქვი „ზღვია-ზღვია“, ავხტი, დავხტი და რედაქციას მივადექი: დაბეჭდეთ-მეთქი.

აუ, მართლა დაიღუპა? — შეიცხადა ლიტმუშაკმა და ცალ თვალზე ცრემლი ჩამოუგორდა, — ამ ფელეტონის დასაბეჭდად მომზადებაზე უარს როგორ გეტყვი, მაგრამ მაინც ჯობია განყოფილების გამგეს მიუტანოო.

განყოფილების გამგემ ორივე ხელი შემოიკრა შუბლზე, თუ ძმა ხარ, მართლა დაიღუპაო? — შეიცხადა და თქვა: შესანიშნავი ფელეტონია, მიუტანე მდივანს!

კიანჭველის საცოდაობით გულნატეხნმა მდივანმა კიდელს თავი რეხვა და ხელი რედაქტორისაკენ გაიშვირა.

რედაქტორის ამასობაში უკვე შეეტყო **კიანჭველის** დაღუპვის ამბავი, საცოდაოდ ქვითქვითებდა და ცრემლებს წყვილი ხელსახოცით იწმენდა: უბედური, უბედური, გავიგე, ყველაფერი გავიგე, მაგრამ რაკი **კიანჭველა** დაიღუპა, ფელეტონს ხომ აღარ დავბეჭდავთ მასზე, ნეკროლოგად გადააყეთ შენი ფელეტონიო. — სიტყვის თქმა არც კი მაცალა, ისე მომახალა რედაქტორმა.

ფელეტონს თავზე „ნეკროლოგი“ დაწერე და განყოფილებაში დაბრუნე...

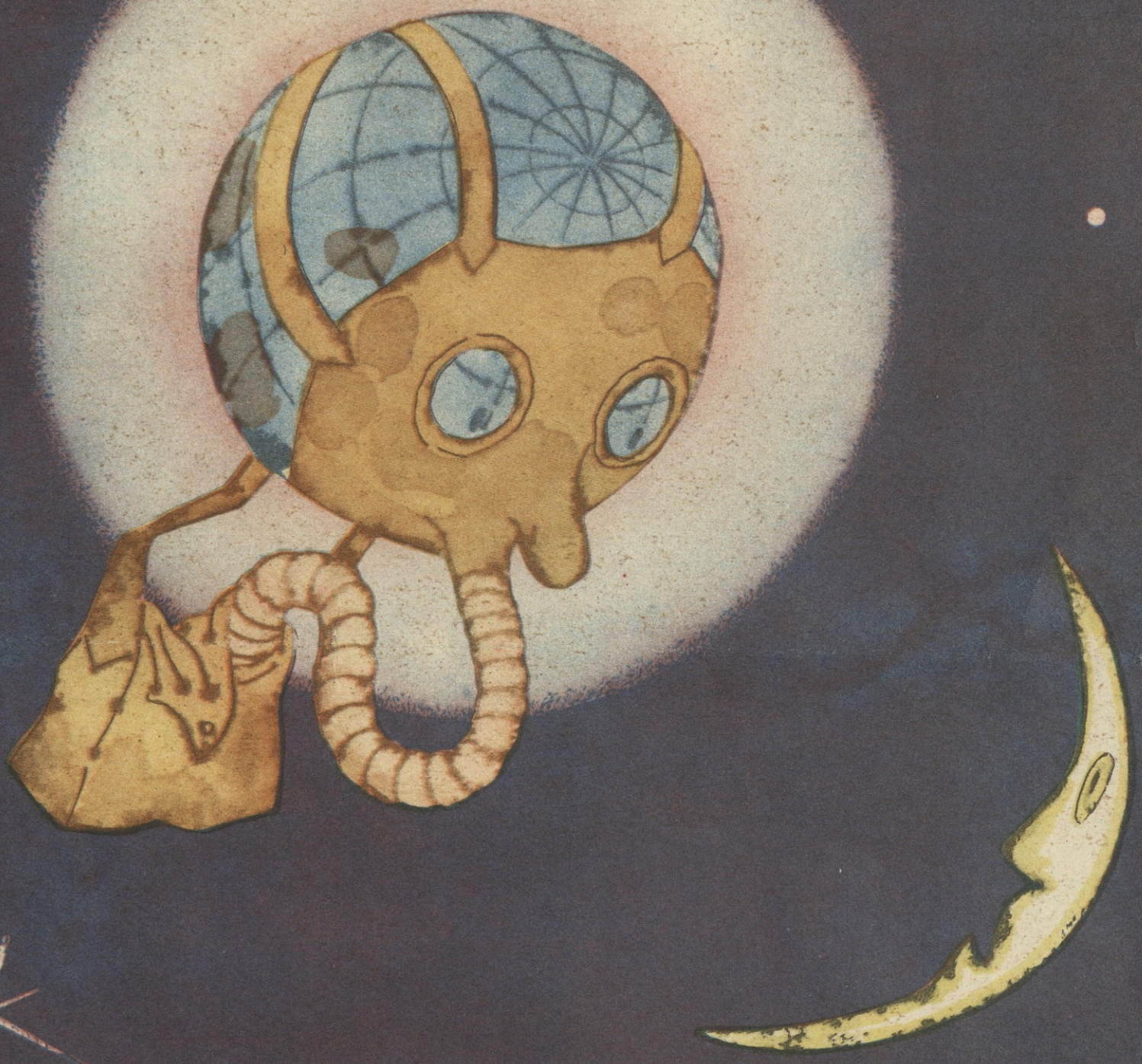
КОНТРОЛЬНЫЕ
ВКЛЮЧЕНИЯ

1972

72-843

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

— რა მომივიდა, დიდილი?
— რა მომივიდა, და, თუ დროზე არ მომიხედონ, აღაფრთხილებს, შენ
საპირთ აბმოსხმითს კარგში დაგჩაქვნი.

